

Arrest

nr. 205 340 van 14 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. VAN DER LINDEN
Waversesteeweg 214
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN DER LINDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Kabul, maar het grootste deel van uw leven in Pakistan te hebben gewoond.

Toen u vijf jaar oud was vluchtte u met het gezin naar Pakistan. U vestigde zich in Akora Khattak, in de Khyber-Pakhtunkwha-provincie. U ging naar school in Pakistan en werkte op verschillende plaatsen als arbeider. In 2008 besloot u echter om het land te verlaten omdat u als Afghaanse vluchteling niet goed

behandeld werd. Nadien werd de rest van uw familie in 2012 het land uit gezet. Ze vestigden zich terug in uw thuisstreek, het district Khak-i Jabbar van de provincie Kabul.

U vroeg in Griekenland mogelijk asiel aan en kreeg in ieder geval een werkvergunning, die na enkele maanden evenwel terug werd afgenomen. U werkte nog tijdlang illegaal in een winkel, maar werd op een bepaald moment beschuldigd van diefstal, en na meer dan een jaar voorhechtenis veroordeeld tot acht jaar opsluiting. Na bijna vijf jaar tijd werd u in de loop van 2015 onder voorwaarden vrijgelaten, en u besloot om gebruik te maken van de grote vluchtelingenstroom die op dat moment aan de gang was om naar België te komen.

U kwam aan in België op 10 november 2015, en vroeg hier ook asiel aan op 10 december 2015. Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara, kopieën van een schoolcertificaat, een taskara van uw vader, een Proof Registration (PoR)-kaart van uw vader, een aantal foto's van Afghansen in Pakistan, de enveloppe waarin deze zaken u werden toegezonden, en een aantal foto's uit de Griekse gevangenis voor.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet er worden gesteld dat uw vrees voor vervolging en uw reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van herkomst in casu Afghanistan. Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u in Pakistan, waar u jarenlang zou hebben verbleven, zou hebben gekend moet dan ook worden gesteld dat zij in uw hoofde geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook wat betreft uw vrees voor vervolging in Afghanistan, dient evenwel te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust namelijk de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In dit kader dient er **ten eerste** op gewezen te worden dat u doorheen uw verklaringen de Belgische asielinstanties hebt proberen te misleiden over de werkelijke datum van uw komst naar Europa, en samenhangend daarmee tevens uw verblijf in Afghanistan en Pakistan. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog dat u verbleef in Pakistan tot zo'n twee maanden voor uw aankomst in België in november 2015 (verklaring DVZ dd. 26 februari 2016, afdeling 10., 31.). Voor het CGVS verklaarde u dan weer dat u met uw familie tot 2012 in Pakistan leefde, en toen met het grootste deel van de familie naar Afghanistan verhuisde (CGVS p. 4). Daarna zou u nog tot september 2015 in Afghanistan verbleven hebben (CGVS p. 5). Gevraagd of u nog op andere plaatsen gewoond had dan de door u opgegeven woonplaatsen in Afghanistan en Pakistan, antwoordde u ontkennend (CGVS p. 5). Expliciet gevraagd of u ooit voordien buiten Afghanistan en Pakistan had gereisd, antwoordde u ontkennend (CGVS p. 5). Op basis van vingerafdrukken die van u werden genomen bleek evenwel dat u reeds in 2009 al eens in Griekenland geweest moest zijn (zie document "hit Eurodac" in het administratief dossier). U bleef echter voet bij stuk houden, zelfs toen u gezegd werd dat het CGVS er weet van had dat u op dit punt niet de waarheid vertelde. Pas nadat u tijdens het gehoor voor het CGVS uitdrukkelijk geconfronteerd werd met de overeenkomstige vingerafdrukken genomen in Griekenland, besliste u om uw verklaringen te wijzigen (CGVS p. 9). Dit alles getuigt van een totaal gebrek aan medewerking met de asielprocedure; pas nadat u in extremis met de neus op de feiten werd gedrukt, wou u een verklaring afleggen die strookte met de gegevens waarover het CGVS beschikte. Er is dus allerminst sprake van een spontane beslissing om tot inkeer te komen. Aangezien u de Belgische asielinstanties op dit punt moedwillig probeerde te misleiden, en deze deceptie ook zo lang

mogelijk probeerde vol te houden, is het ten zeerste de vraag in hoeverre er nog enig geloof kan gehecht worden aan uw overige verklaringen betreffende uw problemen in Afghanistan, hetzij Pakistan, hetzij Griekenland.

Er kan **ten tweede** aangestipt worden dat u bovendien een mogelijk vervalste taskara presenteerde. U legde een taskara voor die dateerde van het communistische regime, in een boekjesformaat (document 1; zie stukken toegevoegd aan het dossier). Deze was evenwel voorzien van een vrij recente foto van uzelf, die dus niet kan dateren uit die tijd. Hierop gewezen, stelt u dat u deze taskara dateerde uit uw kindertijd, maar dat uw familie daar een recente foto op had bevestigd. Erop gewezen dat er evenwel ook een stempel over die recente foto is aangebracht, geeft u aan dat uw familie met de taskara naar het districtshuis zou gegaan zijn om deze daar nog eens te laten afstempelen (CGVS p. 12). Het lijkt evenwel maar twijfelachtig dat een officiële instantie zomaar aanpassingen zou doen aan een dergelijke oud document in plaats van een nieuw uit te geven, of zijn imprimatur zou geven aan een dergelijke wijziging van een taskara in afwezigheid van de persoon in kwestie ten burele (u was naar eigen zeggen al in Europa toen dit gebeurd zou zijn, CGVS p. 11, 12). Om uw identiteit en afkomst te staven, legt u voor het overige enkel een kopie van een schoolcertificaat uit Pakistan voor, welke steeds onderhevig kan zijn aan het nodige knip een plakwerk. Het ontbreekt dus aan een onverdacht identiteitsbewijs, attest of ander stuk dat uw identiteit of afkomst kan bewijzen, waardoor in deze enkel kan afgegaan worden op uw verklaringen, welke evenwel nog slechts een beperkte waarde hebben gezien de supra opgemerkte leugenachtige verklaringen uwentwege.

Aansluitend hierop dient **ten derde** vastgesteld te worden dat u ook geen enkel attest, document, of ander stuk kan voorleggen dat het door u geschetste verblijf in Griekenland kan onderschrijven. U verklaart dat u in Griekenland na uw aankomst in de loop van 2008 een aantal keer naar “een bureau” ging, en daar uiteindelijk een werkvergunning kreeg. Deze zou naderhand evenwel terug zijn ingetrokken. U beweert dat u sindsdien illegaal in Griekenland leefde (CGVS p. 10). Gezien uw vage omschrijvingen en een totaal gebrek aan documentatie (zoals welke ongetwijfeld aan u zouden zijn uitgereikt door de Griekse overheid) uwentwege, blijft het CGVS evenwel in het ongewisse over wat nu precies uw exacte verblijfstittel in Griekenland is of was. Ook voor de periode die u zou doorgebracht hebben in de Griekse gevangenis en uw vrijlating legt u geen stukken voor. U geeft aan dat u enkel een document kreeg na uw vrijlating uit de gevangenis, dat u evenwel zelf vernietigde (CGVS p. 11, 14). Uw verklaring dat u niet van uw Griekse (asiel) procedure, noch van uw proces, gevangenschap en vrijlating enige document heeft, of dat deze zouden zijn achtergehouden door de Griekse overheid (CVS p. 14), valt echter maar moeilijk te geloven. Het lijkt meer waarschijnlijk dat u het CGVS liever in het ongewisse wil laten over die periode uit uw leven. Ook dit element duidt maar op weinig medewerkingszin uwentwege.

Ten vierde zijn er ook redenen om aan te nemen dat u het CGVS liever geen zicht wou geven op uw werkelijk sociaal netwerk in Afghanistan. Het door u opgegeven telefoonnummer (CGVS p. 9) van een broer van u was gelinkt aan de account van Mohammadullah Azizi, die aangeeft in Kabul te wonen en gestudeerd te hebben aan een universiteit aldaar (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Gevraagd wie Mohammadullah was, geeft u aan dat het om uw broer gaat, maar zegt u dat hij maar tot de zesde graad studeerde en een kippenhandelaar is (CGVS p. 15). Gewezen op de vermelding van de universiteit op zijn profiel, wuift u deze weg, zeggende dat “mensen uit Kabul dat [dat] zomaar” op hun facebookaccount zetten (CGVS p. 15). Gezien bovenstaande elementen die reeds op een gebrek aan medewerking van uw kant wijzen, kan deze uitleg echter niet zomaar voor waar genomen worden.

Samen genomen kan er alleen maar besloten worden dat uw algemene geloofwaardigheid door uw eigen gedrag en verklaringen reeds op fundamentele wijze ondermijnd wordt, waardoor er nog maar weinig geloof kan gehecht worden aan de problemen waarmee u naar eigen zeggen mee te kampen zou hebben bij een terugkeer naar Afghanistan. U verklaart dat u bij een terugkeer naar Afghanistan enerzijds problemen zou kunnen krijgen met de taliban, die volgens u bepaalde aspecten van het openbare leven dicteren (verbieden van muziek, mannen dwingen om baarden te laten groeien, edm.), en zelfs tot in Kabul hun macht zouden kunnen laten gelden (CGVS p. 12, 15), en anderzijds dat uw familie in een vete verwickeld zou zijn (CGVS p. 13).

Wat betreft uw vrees voor de taliban, kan deze voor wat betreft Kabul van de hand gewezen worden: informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het dossier geeft aan dat deze streek geheel onder overheidscontrole staat, waardoor de taliban in ieder geval niet het dagelijkse leven controleren zoals u voorhoudt. Daarnaast is er niets in uw verklaringen dat erop wijst dat u persoonlijk een doelwit voor de taliban zou zijn. Wat betreft de vete waar u gewag van maakt, dient **ten eerste** te

worden vastgesteld dat het slechts gaat om een loutere bewering van uw kant, die gezien uw reeds sterk aangetaste geloofwaardigheid door een gebrek aan medewerking met de procedure maar weinig waarde heeft. **Ten tweede** is het ook zo dat volgens uw eigen beweringen uw familie al sinds 2012 teruggekeerd is naar de streek, waar ze volgens u nog verblijven (CGVS p. 5). De vete is voor hen dan toch blijkbaar niet ernstig genoeg om te verhuizen. **Ten derde** valt het in dit kader ook nog op dat u eerder vage en uiteenlopende verklaringen aflegt: enerzijds zou u een rivaliteit hebben met uw neven langs vaderskant (CGVS p. 13), maar anderzijds zouden uw rivalen tegelijk net één van uw neven langs vaderskant hebben gedood (CGVS p. 13). Dit komt weinig aannemelijk over. **Ten slotte** geeft u ook zelf aan dat u op een bepaald moment enkele maanden in het district van herkomst van uw familie in Afghanistan hebt gewerkt (CGVS p. 12). De voorgehouden vete schrikte u toen blijkbaar niet voldoende af om niet naar Afghanistan terug te keren.

Samen genomen met uw reeds in het algemeen aangetaste geloofwaardigheid, kan uit het bovenstaande daarom besloten worden dat u niet aannemelijk maakte dat een gegronde vrees hebt voor vervolging of het oplopen van ernstige schade in het kader van een vete aan de gang in het thuisdistrict van uw familie in Kabul, of de taliban aldaar. U kan bijgevolg niet als vluchteling erkend worden, en kan zich evenmin op deze elementen steunen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen zoals bedoeld in art. 48, § 2, a), en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben bovendien enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielaanvraag redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielaanvraag op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke

gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Alhoewel u aangeeft nagenoeg uw hele leven in Pakistan gewoond te hebben, was uw familie oorspronkelijk afkomstig van de provincie Kabul (CGVS p. 4). In 2012 werd uw familie door de Pakistaanse overheid evenwel teruggestuurd naar Afghanistan, waarna ze zich terug in de provincie Kabul vestigden en ze sindsdien wonen (CGVS p. 4, 5, 12). U beweert dan wel dat uw familie arm is (CGVS p. 9), maar uw jongere broer zou een eigen bijhandel hebben waarvoor hij zelfs soms naar Pakistan moet reizen, en uw andere broer zou een eigen kippenhandel hebben, en geeft tevens aan op zijn facebookprofiel dat hij aan een universiteit in Kabul studeerde (CGVS p. 12, 15; zie stukken toegevoegd aan het dossier), wat doet vermoeden dat uw familie meer kapitaalkrchtig is dan u wil aangeven. U kan bij een hervestiging in Kabul dus rekenen op een ruim en nabijgelegen familiaal netwerk om u te helpen integreren en u te ondersteunen.

Bovendien stelt uw eigen profiel u ook in staat om zelf in uw levensonderhoud te voorzien en u te behelpen in Afghanistan. U bent een gezonde jongeman van beroepsleeftijd die zich initiatiefrijk en zelfstandig genoeg heeft getoond om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te proberen vestigen. Daarnaast geeft u ook aan tot het vierde middelbaar gestuurd te hebben (verklaring DVZ dd. 26 februari 2016, afdeling 11.), en zowel Pashtu als een zekere mate van Dari te spreken (verklaring betreffende procedure dd. 26 februari 2016, afdeling 2.). U hebt voor uw komst naar Europa tevens ook al enkele maanden in de regio Kabul gewerkt (CGVS p. 12), wat aangeeft dat u in staat bent om in Afghanistan te functioneren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat u in Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het EVRM en van de motiveringsplicht in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht. Voorts meent verzoeker dat er een schending is van de “appreciatiebevoegdheid”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast: “(...)Voorafgaandelijk moet er worden gesteld dat uw vrees voor vervolging en uw reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van herkomst in casu Afghanistan. Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u in Pakistan, waar u jarenlang zou hebben verbleven, zou hebben gekend moet dan ook worden gesteld dat zij in uw hoofde geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook wat betreft uw vrees voor vervolging in Afghanistan, dient evenwel te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u

een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust namelijk de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In dit kader dient er **ten eerste** op gewezen te worden dat u doorheen uw verklaringen de Belgische asielinstanties hebt proberen te misleiden over de werkelijke datum van uw komst naar Europa, en samenhangend daarmee tevens uw verblijf in Afghanistan en Pakistan. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog dat u verbleef in Pakistan tot zo'n twee maanden voor uw aankomst in België in november 2015 (verklaring DVZ dd. 26 februari 2016, afdeling 10., 31.). Voor het CGVS verklaarde u dan weer dat u met uw familie tot 2012 in Pakistan leefde, en toen met het grootste deel van de familie naar Afghanistan verhuisde (CGVS p. 4). Daarna zou u nog tot september 2015 in Afghanistan verbleven hebben (CGVS p. 5). Gevraagd of u nog op andere plaatsen gewoond had dan de door u opgegeven woonplaatsen in Afghanistan en Pakistan, antwoordde u ontkennend (CGVS p. 5). Expliciet gevraagd of u ooit voordien buiten Afghanistan en Pakistan had gereisd, antwoordde u ontkennend (CGVS p. 5). Op basis van vingerafdrukken die van u werden genomen bleek evenwel dat u reeds in 2009 al eens in Griekenland geweest moest zijn (zie document "hit Eurodac" in het administratief dossier). U bleef echter voet bij stuk houden, zelfs toen u gezegd werd dat het CGVS er weet van had dat u op dit punt niet de waarheid vertelde. Pas nadat u tijdens het gehoor voor het CGVS uitdrukkelijk geconfronteerd werd met de overeenkomstige vingerafdrukken genomen in Griekenland, besliste u om uw verklaringen te wijzigen (CGVS p. 9). Dit alles getuigt van een totaal gebrek aan medewerking met de asielprocedure; pas nadat u in extremis met de neus op de feiten werd gedrukt, wou u een verklaring afleggen die strookte met de gegevens waarover het CGVS beschikte. Er is dus allerminst sprake van een spontane beslissing om tot inkeer te komen. Aangezien u de Belgische asielinstanties op dit punt moedwillig probeerde te misleiden, en deze deceptie ook zo lang mogelijk probeerde vol te houden, is het ten zeerste de vraag in hoeverre er nog enig geloof kan gehecht worden aan uw overige verklaringen betreffende uw problemen in Afghanistan, hetzij Pakistan, hetzij Griekenland.

(...)

Aansluitend hierop dient **ten derde** vastgesteld te worden dat u ook geen enkel attest, document, of ander stuk kan voorleggen dat het door u geschetste verblijf in Griekenland kan onderschrijven. U verklaart dat u in Griekenland na uw aankomst in de loop van 2008 een aantal keer naar "een bureau" ging, en daar uiteindelijk een werkvergunning kreeg. Deze zou naderhand evenwel terug zijn ingetrokken. U beweert dat u sindsdien illegaal in Griekenland leefde (CGVS p. 10). Gezien uw vage omschrijvingen en een totaal gebrek aan documentatie (zoals welke ongetwijfeld aan u zouden zijn uitgereikt door de Griekse overheid) uwentwege, blijft het CGVS evenwel in het ongewisse over wat nu precies uw exacte verblijfstitel in Griekenland is of was. Ook voor de periode die u zou doorgebracht hebben in de Griekse gevangenis en uw vrijlating legt u geen stukken voor. U geeft aan dat u enkel een document kreeg na uw vrijlating uit de gevangenis, dat u evenwel zelf vernietigde (CGVS p. 11, 14). Uw verklaring dat u niet van uw Griekse (asiel) procedure, noch van uw proces, gevangenschap en vrijlating enige document heeft, of dat deze zouden zijn achtergehouden door de Griekse overheid (CVS p. 14), valt echter maar moeilijk te geloven. Het lijkt meer waarschijnlijk dat u het CGVS liever in het ongewisse wil laten over die periode uit uw leven. Ook dit element duidt maar op weinig medewerkingszin uwentwege.

Ten vierde zijn er ook redenen om aan te nemen dat u het CGVS liever geen zicht wou geven op uw werkelijk sociaal netwerk in Afghanistan. Het door u opgegeven telefoonnummer (CGVS p. 9) van een broer van u was gelinkt aan de account van Mohammadullah Azizi, die aangeeft in Kabul te wonen en gestudeerd te hebben aan een universiteit aldaar (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Gevraagd wie Mohammadullah was, geeft u aan dat het om uw broer gaat, maar zegt u dat hij maar tot de zesde

graad studeerde en een kippenhandelaar is (CGVS p. 15). Gewezen op de vermelding van de universiteit op zijn profiel, wuift u deze weg, zeggende dat “mensen uit Kabul dat [dat] zomaar” op hun facebookaccount zetten (CGVS p. 15). Gezien bovenstaande elementen die reeds op een gebrek aan medewerking van uw kant wijzen, kan deze uitleg echter niet zomaar voor waar genomen worden.

Samen genomen kan er alleen maar besloten worden dat uw algemene geloofwaardigheid door uw eigen gedrag en verklaringen reeds op fundamentele wijze ondermijnd wordt, waardoor er nog maar weinig geloof kan gehecht worden aan de problemen waarmee u naar eigen zeggen mee te kampen zou hebben bij een terugkeer naar Afghanistan. U verklaart dat u bij een terugkeer naar Afghanistan enerzijds problemen zou kunnen krijgen met de taliban, die volgens u bepaalde aspecten van het openbare leven dicteren (verbieden van muziek, mannen dwingen om baarden te laten groeien, edm.), en zelfs tot in Kabul hun macht zouden kunnen laten gelden (CGVS p. 12, 15), en anderzijds dat uw familie in een vete verwickeld zou zijn (CGVS p. 13).

Wat betreft uw vrees voor de taliban, kan deze voor wat betreft Kabul van de hand gewezen worden: informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het dossier geeft aan dat deze streek geheel onder overheidscontrole staat, waardoor de taliban in ieder geval niet het dagelijkse leven controleren zoals u voorhoudt. Daarnaast is er niets in uw verklaringen dat erop wijst dat u persoonlijk een doelwit voor de taliban zou zijn. Wat betreft de vete waar u gewag van maakt, dient **ten eerste** te worden vastgesteld dat het slechts gaat om een loutere bewering van uw kant, die gezien uw reeds sterk aangetaste geloofwaardigheid door een gebrek aan medewerking met de procedure maar weinig waarde heeft. **Ten tweede** is het ook zo dat volgens uw eigen beweringen uw familie al sinds 2012 teruggekeerd is naar de streek, waar ze volgens u nog verblijven (CGVS p. 5). De vete is voor hen dan toch blijkbaar niet ernstig genoeg om te verhuizen. **Ten derde** valt het in dit kader ook nog op dat u eerder vage en uiteenlopende verklaringen aflegt: enerzijds zou u een rivaliteit hebben met uw neven langs vaderskant (CGVS p. 13), maar anderzijds zouden uw rivalen tegelijk net één van uw neven langs vaderskant hebben gedood (CGVS p. 13). Dit komt weinig aannemelijk over. **Ten slotte** geeft u ook zelf aan dat u op een bepaald moment enkele maanden in het district van herkomst van uw familie in Afghanistan hebt gewerkt (CGVS p. 12). De voorgehouden vete schrikte u toen blijkbaar niet voldoende af om niet naar Afghanistan terug te keren.

Samen genomen met uw reeds in het algemeen aangetaste geloofwaardigheid, kan uit het bovenstaande daarom besloten worden dat u niet aannemelijk maakte dat een gegronde vrees hebt voor vervolging of het oplopen van ernstige schade in het kader van een vete aan de gang in het thuisdistrict van uw familie in Kabul, of de taliban aldaar. U kan bijgevolg niet als vluchteling erkend worden, en kan zich evenmin op deze elementen steunen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen zoals bedoeld in art. 48, § 2, a), en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben bovendien enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij heeft toegegeven dat hij de hele “Griekenland episode” wilde verzwijgen uit angst te worden teruggestuurd, doet hij geen afbreuk aan zijn verklaringen.

Van een kandidaat vluchteling mag bovendien redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld, verblijfplaatsen en asielrelaas.

Verzoeker geeft te kennen in Griekenland een traumatische gebeurtenis te hebben ondergaan waarvoor hij sedert zijn aankomst in België in behandeling is bij een arts die hem ook medicatie voorschrijft. Verzoeker meent dat het menselijk en begrijpelijk is dat hij deze feiten probeerde de verzwijgen aangezien hij enorm bang was om te worden teruggestuurd naar Griekenland. Verzoeker gaat hiermee achter voorbij aan de concrete en pertinente vaststellingen met betrekking tot het voorgehouden verblijf in Griekenland: *“Aansluitend hierop dient (...) vastgesteld te worden dat u ook geen enkel attest, document, of ander stuk kan voorleggen dat het door u geschetste verblijf in Griekenland kan onderschrijven. U verklaart dat u in Griekenland na uw aankomst in de loop van 2008 een aantal keer naar “een bureau” ging, en daar uiteindelijk een werkvergunning kreeg. Deze zou naderhand evenwel terug zijn ingetrokken. U beweert dat u sindsdien illegaal in Griekenland leefde (CGVS p. 10). Gezien uw vage omschrijvingen en een totaal gebrek aan documentatie (zoals welke ongetwijfeld aan u zouden zijn uitgereikt door de Griekse overheid) uwentwege, blijft het CGVS evenwel in het ongewisse over wat nu precies uw exacte verblijfstittel in Griekenland is of was. Ook voor de periode die u zou doorgebracht hebben in de Griekse gevangenis en uw vrijlating legt u geen stukken voor. U geeft aan dat u enkel een document kreeg na uw vrijlating uit de gevangenis, dat u evenwel zelf vernietigde (CGVS p. 11, 14). Uw verklaring dat u niet van uw Griekse (asiel) procedure, noch van uw proces, gevangenschap en vrijlating enige document heeft, of dat deze zouden zijn achtergehouden door de Griekse overheid (CVS p. 14), valt echter maar moeilijk te geloven. Het lijkt meer waarschijnlijk dat u het CGVS liever in het ongewisse wil laten over die periode uit uw leven. Ook dit element duidt maar op weinig medewerkingszin uwentwege.”* Hierbij moet worden opgemerkt dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen melding maakte van zijn bezoeken aan een arts die hem behandelde voor de traumatische gebeurtenis die hij in Griekenland zou hebben meegemaakt. Verzoeker legt ter zake evenmin enig medisch attest neer. Wat betreft het “psychologisch rapport” dat verzoeker ter terechtzitting per aanvullende nota neerlegt, moet worden opgemerkt dat dit rapport niet ondertekend is en afkomstig is van een zeker M.M. in de hoedanigheid van *“intervenante en Thérapie Familiale et systemic”*. Hieruit blijkt dan ook geenszins dat een psychiater of zelfs nog een psycholoog verzoeker heeft onderzocht. Overigens dateert dit rapport van enkele maanden na het nemen van de bestreden beslissing en is het gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. In dit “rapport” wordt bovendien evenmin melding gemaakt van de medische begeleiding die verzoeker sinds zijn aankomst in België zou hebben gehad. Een dergelijk rapport kan dan ook geen inzicht bieden in verzoekers daadwerkelijke parcours dat hij heeft afgelegd noch verschonen waarom hij bij aanvang van de asielpcedure leugenachtige verklaringen heeft afgelegd.

Waar verzoeker erop wijst dat hem niet kan verweten worden dat zijn broer op Facebook iets geschreven heeft wat niet met de werkelijkheid overeenstemt, doet hij geen afbreuk aan deze vaststelling. Verzoeker stelt weliswaar dat mensen uit Kabul zomaar iets op hun profiel zetten, maar brengt geen enkele valabele reden bij waarom dit nodig zou zijn of waarom zijn broer dit heeft gedaan.

In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift oppert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet objectief en onpartijdig is geweest, maar zich heeft laten leiden door vooringenomenheid, dient erop gewezen dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de voormelde motieven blijkt niet dat de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag slechts gebaseerd is op het feit dat hij iets heeft willen verzwijgen. Het gaat integendeel om het geheel aan vaststellingen. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Inzake de veiligheid in voormeld vestigingsalternatief, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“(…)Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. (…)”

De verwerende partij brengt per aanvullende nota van 17 april 2018 een kopie bij van het “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation” van december 2017 waaruit blijkt dat bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul nog steeds actueel en correct is. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen *Afghan National Security Forces*, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad.

In de aanvullende nota die verzoeker ter terechtzitting neerlegt verwijst hij naar een publicatie “*General Security situation in Afghanistan and events in Kabul*” van ecoi.net van 26 januari 2018 en citeert hij kort uit voormelde publicatie. In dit beknopt citaat wordt aangehaald dat er in 2017 willekeurige aanslagen zijn in Kabul, en dat 88 procent het resultaat is van zelfmoord- en complexe aanslagen in Kabul stad, maar het willekeurig karakter ervan wordt geenszins nader en genuanceerd toegelicht. Uit het voormelde EASO rapport blijkt dat deze zelfmoord- en complexe aanslagen in 2017 hoofdzakelijk gericht waren tegen high profile doelwitten. De eerder beperkte en ongenueanceerde informatie waarnaar verzoeker in deze aanvullende nota verwijst ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie die de verwerende partij bijbracht. Hoe dan ook toont het door verzoekende partij aangebrachte rapport niet aan dat er in de stad Kabul een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou bestaan en ondergraaft het op geen enkele manier de voormelde specifieke informatie die blijkt uit het rechtsplegingsdossier. Niettegenstaande er zich in de stad Kabul met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen en er burgerslachtoffers vallen, kan er hier geen gewag gemaakt

worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...)Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Alhoewel u aangeeft nagenoeg uw hele leven in Pakistan gewoond te hebben, was uw familie oorspronkelijk afkomstig van de provincie Kabul (CGVS p. 4). In 2012 werd uw familie door de Pakistaanse overheid evenwel teruggestuurd naar Afghanistan, waarna ze zich terug in de provincie Kabul vestigden en ze sindsdien wonen (CGVS p. 4, 5, 12). U beweert dan wel dat uw familie arm is (CGVS p. 9), maar uw jongere broer zou een eigen bijhandel hebben waarvoor hij zelfs soms naar Pakistan moet reizen, en uw andere broer zou een eigen kippenhandel hebben, en geeft tevens aan op zijn facebookprofiel dat hij aan een universiteit in Kabul studeerde (CGVS p. 12, 15; zie stukken toegevoegd aan het dossier), wat doet vermoeden dat uw familie meer kapitaalkrachtig is dan u wil aangeven. U kan bij een hervestiging in Kabul dus rekenen op een ruim en nabijgelegen familiaal netwerk om u te helpen integreren en u te ondersteunen.

Bovendien stelt uw eigen profiel u ook in staat om zelf in uw levensonderhoud te voorzien en u te behelpen in Afghanistan. U bent een gezonde jongeman van beroepsleeftijd die zich initiatiefrijk en zelfstandig genoeg heeft getoond om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te proberen vestigen. Daarnaast geeft u ook aan tot het vierde middelbaar gestuurd te hebben (verklaring DVZ dd. 26 februari 2016, afdeling 11.), en zowel Pashtu als een zekere mate van Dari te spreken (verklaring betreffende procedure dd. 26 februari 2016, afdeling 2.). U hebt voor uw komst naar Europa tevens ook al enkele maanden in de regio Kabul gewerkt (CGVS p. 12), wat aangeeft dat u in staat bent om in Afghanistan te functioneren.

(...)".

Het argument dat hij in Kabul geen familieleden of kennissen heeft doet hier dan ook geen afbreuk aan.

Verzoeker meent dat hij niet beschouwd kan worden als een gezonde jongeman gezien de psychische problemen waarvoor hij reeds lange tijd in behandeling is en het zeer onwaarschijnlijk is dat hij deze behandeling in Afghanistan kan verderzetten. Vooreerst moet worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat hij gedurende lange tijd in behandeling is in België. Voor zover verzoeker hiertoe het voormeld "psychologisch rapport" bijbrengt, moet worden opgemerkt dat dit geen medisch attest betreft en er ook hierin geen enkele melding wordt gemaakt van een eerdere en langdurige behandeling van verzoeker. Daarenboven werd dit rapport niet door een psychiater en psycholoog opgesteld, is het gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen en bevat het geen enkele aanwijzing dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan niet in staat zou zijn om daar in zijn levensonderhoud te voorzien.

Waar verzoeker verwijst naar zijn psychologische behandeling in het licht van de situatie van IDP's wordt herhaald dat verzoeker niet aannemelijk maakt in behandeling te zijn. Overigens brengt verzoeker geen enkel concreet element bij dat erop wijst dat hij in een dergelijke situatie zal terechtkomen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF